ANTE JAKŠIĆ

PJESME O SINU ČOVJEČJEMU

ANTE JAKŠIĆ

PJESME O SINU ČOVJEČJEMU

ZAGREB

1965.

IZDALO: HRVATSKO KNJIŽEVNO DRUŠTVO SV. ĆIRILA I METODA, ZAGREB, TRG KRALJA TOMISLAVA 21
Tisak: „Nina Maraković", grafičko poduzeće Kostajnica

Kamen, koji odbaciše graditelji,
postade kamen ugaoni.

BLAGA VIJEST

Na visini mir je. U širokom krugu
u zvjezdano srebro slivene su stvari.
Uz prigušen oganj drijemaju pastiri,
samo su još budni vjerni psi ovčari.

Onda neko lupi kolibi u vrata
i uđe, a sve se pokrene u sjaju.
Ustadoše naglo bunovni pastiri
čudeći se zašto noćas psi ne laju.

— Ne bojte se! Noćas Mesija se rodi!
I radost, i nadu donosi vam novu!
Pogledaše. Grad je Davidov u tami,
samo čudna svjetlost na jednom je krovu.

I dok ona plamti i biva sve jača,
i radosne vijesti sve ih redom sjeti,
vidješe, gdje vjesnik raširenih krila
prema novoj zvijezdi sav ozaren leti.

H E R O D

Rahela plače za sinovima svojim
i neće da se utješi, jer ih nema.

Matej, 2, 18.

Zadrhta grad i Herod čelo smrači
kad ču da žele vidjet novog kralja.
Iz ruke pade plašt grimizan. Kliznu
ko zmija za njim sva purpurna halja.

I reče: — Ja sam kralj i zemlji snaga!
Vas bludnja vodi u krajeve ove!
A mudrac priđe: — Zvijezda što se javi,
na poklon kralju rođenom nas zove.

I tajno sabra Herod mudre glave
dok nemir srce i dušu mu siše.
A oni: — U tvom carstvu rođen bit će
Mesija novi! Tako prorok piše.

I njega dirnu plamen srdžbe ljute,
no svjestan moći lukavosti stare:
— Kad kralja novog pronađete, reče,
javite da mu i sam spremim dare!

Mudraci odu. Herod mračan šuti
i gleda kako gradom pada veče,
a sumnje rastu, strah se tajno budi
i kao rana probuđena peče.

I vidi, evo novi kralj će doći
da novom vlašću sve obasja oči.
I Herod blijed po žezlu rukom lupi
i zbunjen sav u strahu naglo skoči.

— Ne! Ja sam kralj! I kralja drugog nema!
Mač svaku silu oborit će, stresti!
A sluga plah pred njega stane: — Kralju,
svud vlada mir i nema za te vijesti.

I Herod gnjevan novim gnjevom plane,
i crne misli crnu sumnju vrate.
— Kad nema vijesti, neka varku odmah
sva djeca krvlju otkupe i plate!

I plač se rasu. Šiknu krv u mraku.
Na majke noć je sa očajem pala.
Odahnuv Herod, nije znao da je
na bijegu dalje nova zvijezda sjala.

KOD GENEZARETSKOG JEZERA

. . . Tada reče Isus Simonu: — Ne boj se!
Odsad ćeš ljude loviti.

Luka,5,10.

Kraj jezera stajaše Isus u osvit novoga dana.
Uz Njega se stiskao narod željan utjehe svježe.
A On je zamišljen bio i gledao lađice dvije,
gdje uz obalu vlažnu pod suncem jutarnjim leže.

Ribari su krpili mreže od noćnog umorni lova
i svoje čistili lađe za skoru sretniju zgodu.
A On je stupio pribran na lađu Simona muža
rekavši da mu je dublje u bistru otisnu vodu.

Tada je gledao narod i ruke digao svoje,
i melem istine vječne na skromne spuštao glave.
Ribari su prestali s poslom. Svi su se dizali duhom
iz teških svagdašnjih briga u vedre visine plave.

A kad je svršio, reče: — Simone, pokupi mreže,
pučina čeka vas modra. Bit će obilna lova.
A Simon: — Svu noć smo zalud trudili ruke svoje,
al riječi Tvoje nek budu nada uspjeha nova.

I kad su široke mreže u tamne dubine sišle,
gdje se nijemi život vječnim promislom giba,
ribari su jedva mogli svojim rukama snažnim
na lađu izvući mnoštvo, mnoštvo nadošlih riba.

A kad je vidio Simon što se s mrežama zbilo,
u strahu je rekao: —Idi, jer dani grijehom mi blude!
A Isus na to mu mirno:— Neboj se, Simone! Hodi!
Od sada lovit ćeš tako za me svijetom ljude!

MLADIĆ IZ NAIMA

Tada pristupi i dotaknu se lijesa.
Nosioci stadoše. I On reče: — Mladiću,
velim ti, ustani!

Luka,7,14.

U Naim je pošao tada u pratnji naroda mnogog,
a kad je na vratima bio tako poznata grada,
mrtvaca su nosili nekog, jedinca matere tužne,
koja je plakala gorko puna bezmjernih jada.

On je gledao narod i tužna zbunjena lica.
Teret majčine boli Njemu je na srce pao.
Majke se sjetio svoje i Njene ljubavi nježne,
i ove nesretne majke sada mu bijaše žao.

K lijesu je prišao tada. I lijes su spustili odmah
pred Njim s dubokim mukom.
— Mladiću, tebi velim, ustani!
On se diže.

I Isus preda ga majci svojom milosnom rukom.

I strah se spusti na pratnju. Svi su stajali nijemi
vidjevši svemoći vječne tajnom stvoreno djelo.
I kao da bude se sami iz svoje vlastite smrti,
pred Njim su pognuli smjerno svoje srce i čelo.

B U R A N A M O R U

Tada im reče: —Što ste tako strašljivi?
Zar još uvijek nemate vjere?

Marko, 4, 40.

U lađicu je ušao da bi na drugu obalu prešli,
gdje će otkrivati staze s kojih se k vječnosti kroči,
pa kako je umoran bio od duga puta i riječi,
san je spustio krila na trudne Njegove oči.

Vedrina je drhtala laka iznad mirisne vode,
i u njoj bistrinom zračnom nebo je blistalo cijelo.
Tek šum se vesala čuo i šapat srebrnih vala,
dok je skupljalo snagu za nove napore tijelo.

Tada se trgao lahor s nekom nemirnom slutnjom,
daljinom oblak je krio sjene sumnjiva znaka.
I kao što provalnik dođe kad mu se najmanje nadaš,
tako je stigao vihor s pjenom straha i mraka.

Svojim je plućima tamnim bijesno šibao vale,
iz kojih dubina smrti sablast propasti rađa.
I dok je spavao Isus, rikom su prijetili vjetri
i ponor je gledala strašan mala ribarska lađa.

I svi su lamali ruke i oči predali strahu,
koji je razvio jedra skore sigurne smrti.
Iz sna su Isusa zvali: — Bijesovi vjetra i vode
sve će s lađicom našom u ponor bezdani strti!

A On se podiže tada. Pučinu pogleda mirno,
i dok je plećima vio vjetar duge mu vlasi,
ruku ispruži svoju i reče svečanim glasom:
— Mir nek vjetrove stiša i tamnu vodu ugasi!

I bijes se vjetra slomi. Valovi zašume tiše,
kao da svemoćna ruka s leđa neman im stjera.
I on se okrene tada: — Što ste se prepali tako?
Gdje vam je bila, slabi, gdje vam je bila vjera?

K Ć I J A I R O V A

Moja kći sada umrije, nego dođi,
metni na nju ruku svoju, i oživjet će.

Matej, 9, 19.

Za stolom, među grešnicima dok je
blagovao miran kao da skromnost slavi,
onima, koji čuđahu se, reče:
— Liječnika bolni trebaju, ne zdravi!

A tada k Njemu snužden Jair stupi,
suh biser već mu posut bje po glavi,
na zemlju pade i slomljena srca
smrt kćeri drage Učitelju javi.

I reče: — Dođi! Dom moj krije tama,
po njemu bol i jecaj sada kroči,
a Ti da metneš ruku svoju na nju,
život bi njene ugledale oči.

Od stola usta Isus i s njim pođe.
U domu svirka, lelek, smutnja prava,
a On: — Što graju dižete, kad nije
djevojka mrtva nego mirno spava!

I podsmijeh sumnjom dirnu usne mnoge:
— Zar ovaj misli da smo zbilja ludi?
Jer ako spava djevojka, nek sam je
iz sanja njenih u život probudi!

A Isus miran, ko da čuo nije
taj glas i šum im nevjernoga kroka,
zar ruku mrtvu uze, ona usta
i sjaj joj sinu na obadva oka.

N E R O D N A S M O K V A

Tada vidje smokvu jednu kraj puta.
Dođe k njoj, ali nađe na njoj samo
lišće. Tada joj reče: — Neka nikada na
tebi više ne bude roda!

Matej, 21, 19.

Ostaviv Isus Betaniju, siđe
na put, što vodi u naručje grada.
Idući tako zanesen u misli,
osjeti nemir tjelesnoga glada.

A kada diže pogled, sunce sinu,
zablista trava polegla i žuta.
I gle, odjednom ugleda gdje raste
lisnata smokva, sama, ukraj puta.

I radost dirnu ozbiljno mu lice
ko krilo sunca sa vedroga svoda.
Pruživši ruku, začudi se. Smokva
pred Njim je mirno blistala bez ploda.

I mučno bješe Isusu pri duši
vidjevši smokvu gdje se suncem snaži,
a bijedu svoga siromaštva kiti
izvanjim sjajem razlistale laži.

I gnjev mu sveti čelo naoblači,
i spustiv ruku, poluglasno doda:
— Na stablu tvome nek ne bude nikad,
nesretno drvo, željenoga ploda!

I mir sve sledi. I svečena strepnja
u korijen siđe i na polja gluha.
A kad je Isus odmakao, smokva
ostade za Njim pognuta i suha.

ISUS TUGUJE NAD JERUZALEMOM

I kada se približi, ugleda grad
i zaplaka nad njim.

Luka, 19, 41.

Ti, što si danas ponosan i slavan,
i smrću biješ proroke i pravdu
prkosno nogom svaljuješ i gaziš,
i ti, što riječi prezreo si moje,
u prahu srušen jednom ćeš da plaziš!

Jer ti si lukav, savitljiv ko zmija,
što danas hvališ, sutra psuješ gnusno,
u srcu tvome zlobni sni se jate,
i ti, što danas ohološću dišeš,
ne slutiš da će neprijatelj doći
da smrvi tebe i da pljune na te.

U tvome krilu ja sam čuda stvaro
da siti budu, što su duha gladni,
da vide jasno od rođenja slijepi.
U tebi sumnjom ostadoše hladni
u bludnji bludnjom liječeć svoje jade,
i zato kamen na kamenu ne će
od tebe ostat, moj nesretni grade!

I dok ti danas sja ponosno čelo
i dičan slaviš laž, što zbore suci,
sramotu tvoju ugledat će puci,
i tamjan, što ti farizeji kade,
nad grobom tvojim dimit će se da te
podsjeća na me, zalutali grade!

Jer tebi bješe vječno svijetlo dano,
i riječ za kojom mnoga carstva žude.
Sudeći meni, nisi znao da ti
rođena djeca o propasti sude.

Ti vidje jasno kako li sam tebe
od prvih dana ljubio i kako
umjesto tebe na tobom sam plako
da suncu digneš svoje grane suhe,
al oči tvoje ostale su slijepe,
i uši tvoje ostale su gluhe.

I zato crv već grize tvoje žile,
iz tame vojske dižu se i jate,
o zemlju da te lupe, pljunu na te,
i da ti skrše moć i slome nade,
i kamen neće na kamenu ostat
od tebe, jadni i nesretni grade!

SLIJEPAC IZ JERIHA

Isus mu reče: — Progledaj! Vjera
te je tvoja ozdravila.

Luka, 18, 42.

Kraj puta slijepac sjeđaše, a neki,
što tuđe boli na trenutak ganu,
okrenuv lice žureći se, milost
na ispruženom ostavljahu dlanu.

A on bijaše sav obuzet sluhom
u koji žamor sa slutnjom se sliva.
— Recite! Kamo žurite se? Što se
na putu danas tako čudno zbiva?

A oni: — Isus do Jeriha stiže
i ovo nisu za gubljenje sati!
A on: — Isuse, smiluj mi se! Svijetlo
života mojim očima povrati!

I dok su oni korili ga, Isus
ganut, što vjerom bezmjernom ga slavi:
— Progledaj! reče. I na slijepe oči
ruke mu svoje samilosne stavi.

I svijetlo s ruku na oči mu siđe
i s njih se skinu svi u tami dani.
I svi što nijemo stajahu, svijetlom
vraćenog vida bjehu obasjani.

ISUS GONI TRGOVCE IZ HRAMA

Kuća moja kuća je molitve.
A vi načiniste od nje spilju
razbojničku.

Luka, 19, 46.

I puče bič!

Ko bijesna munja što u bljesku šiknu
i teškom snagom smrvi tvrdi kam,
ko pravde mač i vječnog Boga štit,
u licu blijed, nad ruljom
stoji sam!

A pod Njim, dolje, kao bučan val
diže se žamor i dukata zvek
iz mnogog oka mami gramziv plam.
I gleda kako ugojena lica
u javan trg već pretvoriše drsko
Njegova Oca posvećeni hram.

I puče bič,
i sveti probi gnjev
ko čiste luči uzdrhtali plamen
na mutne oči
tražeć pravde spas,
i kao grom što oblak slomi tamni,
uzdrma zide božanski mu glas:

— O, jadni puče! Nevjerni i prosti!
Zar smradom stoke
hram se sveti gosti
i u njeg korist blatnog novca svali,
tu gdje se vječnog svjetla iskra diže
i Tvorcu svega časna žrtva pali!

Zar svi ste samo blud i bludnje kamen,
trgovci čašću, hulitelji tajne,
grobari vjere, što pobožna lica
prevrću oči ko da štite vjerno
najdublji smisao vasione sjajne!

Zar tu, gdje Gospod u tišini slazi
da snagu dade vjernima, da bude
ranjenom melem, ubogome plata,
zar tu,gdje pada tamna mrena s duše,
zar tu da kumir dižete od zlata?!

I puče bič!

I tresak nasta,trka
pomamne rulje,vrtnja,
stiska, pad,
i bežje svi u strahu ko da bije
spoznaje gorke vlastiti ih jad.

A On nad njima plamnim okom sijeva
i drhti blijed ko lice da mu upi
tog tvrdog zida nemilosni kam,
i puca bič ko svete pravde gnjev
da kroz mrak novih pokoljenja štiti
od podle maske trgovaca gojnih
svog Oca tajnom
posvećeni hram.

UHODA

Podajte dakle caru, što pripada caru,
i Bogu, što pripada Bogu!

Luka, 20, 25.

Dok je dijelio blago, koje lopov ne krade,
pred Njim se čovjek neki između prisutnih javi.
—Mi znamo, govoriš pravo, i pravo svakoga učiš,
na duši leže ti stalno Božji zakoni pravi.

I zato reci nam jasno da odsad sigurno znamo
da li je slobodno caru plaćati porez il nije?
Isus je pognuo glavu i odmah prozreo kako
naličje ovih riječi nevjerno srce krije.

Onda podiže oči i narod pogleda mirno,
i one, koji u novcu sreću zemaljsku traže.
— Za porez pitaš me carski? Nek jedan od vas
mi priđe i denar pokaže!

A kad su denar mu dali, On ga diže visoko,
kao da duhovnim mačem poraz lukavom kroji:
— Recite, čiji to natpis
i lik na denaru stoji?

A oni: — Carev lik je i carev natpis!

I vidjev kako ih brige o novcu zemaljskom taru,
reče: — Božje pripada Bogu! Carevo dajte caru!

I šutnja se svije u krugu. Uhoda okrenu leđa
ko lopov kojega otkri dosjetne pravde ruka.

A onda isklasa hvala u divljenju prisutnog puka.

SVADBA U KANI

I reče mu: — Svako iznosi najprije dobro
vino, a istom, kad se ponapiju gosti, rđavije.
Ti si čuvao dobro vino dosada.

Ivan, 2, 10.

I dođe čas da ljubav srca združi
i vjernost mir života teškog brani,
a pozvan bje i Isus da tog dana
dionik bude veselja u Kani.

A noć kad nasta, sve posude prazne.
Pogleda majka Isusova Sina:
— Ovima srce razigra se, ali
na stolovima nema više vina.

Pogleda Isus majku pa se stuži:
— Moj čas još nije nadošao, ženo!
A tada reče slugama da bude
posuda svih šest vodom napunjeno.

A kada oni izvršiše, On je,
vrh čela dok mu sjajan plamen kruži,
svečano reko: — Ravnatelju neka
iz suđa ovog sluga čašu pruži!

I čašu ispi ravnatelj i zovnu
ženika gladeć rukom vršak brade:
— Domaćin svaki u početku bolje,
a potom slabo vino na stol dade.

A ti učini obratno, i sada
bar meni odaj tajnu dobrog vina!
A sluge, što su riječi čule, prve
potraže okom Marijina Sina.

I gle, kad k stolu svi poglede svrnu,
gdje i sam slavlju dizao je krilo,
zašute svi, i začude se mnogo,
med njima Njega nije više bilo.

P R E L J U B N I C A

Tada reče Isus: — Ni ja te neću osuditi.
Idi, i odsada više ne griješi.

Ivan, 8, 11.

Kad svanu jutro i nad gradom sunce
rastoči noć i zgasi zadnje luči,
On siđe u hram da s ljubavlju narod,
što bješe tu, o pravdi vječnoj uči.

I dok On tako govoraše, reče
farizej: — Evo preljubnice, Rabi!
A zakon piše kamenovat treba
tu ženu! Reci, a Ti sada šta bi?

A On je mirno pisao po pijesku
i znao domet svake zamke hude.
Farizej lukav i književnik evo
na riječi paze da mi tužbom sude!

A kad Ga opet pitahu, On reče,
na pijesku tajni dok ležahu znaci:
— Koji je od vas bez grijeha, neka
prvi na ovu ženu kamen baci!

I narod, koji došao je jutros
da sluša Njega, što uzete liječi,
ugleda kako tužitelji redom
odoše kradom, pognuti, bez riječi.

A Isus mirno pogleda je tada
i pognuv glavu, prozbori joj tiše:
Tvoj grijeh je prošten. Slobodna si. Idi
i odsad nikad ne griješi više!

POMAZANJE U BETANIJI

Onda jedan od učenika Njegovih, Juda Iskariot,
koji Ga je imao izdati, reče: Zašto se ova pomast
nije prodala za trista denara i to dalo siromasima?

Ivan, 12, 5.

Dođe i sjede za večeru. S Njim je
i Lazar bio gost trpeze proste.
A Marta, vrijedna domaćica,, brižno
jestivom skromnim služila je goste.

I gle, tu bjehu sve za istim stolom
vjesnici skori životvornih riječi,
domaćin Simon, kojeg ganut Isus
od gube teške milosno izliječi.

I dok su oni blagovali mirno
plod zemlje, koji znojem se iskupi,
zahvale puna Marija se javi
i pognuv glavu, Isusu pristupi.

I srca punog štovanja i hvale,
da oda tajnu ljubavi i časti,
prstima bijelim namaza Mu kosu
i noge dahom nardove pomasti.

I dok je na njoj Njegov pogled bio,
kao da srce ovija joj rosom,
ona se prignu i obrisa skromno
Njegove noge dugom svojom kosom.

I kao da se u visinu diže,
gdje čisti plamen svaku ranu liječi,
osjeti sreću, a ne shvati prijekor
Judine brige i zemaljskih riječi.

NA MASLINSKOJ GORI

Oče moj, ako je moguće, neka me mimoiđe
kalež ovaj! Ali ne kako ja hoću, nego kako
Ti hoćeš!

Matej, 26, 39.

U tami šute drveta i puti.
U tami tonu gradovi i sela.
On sam pod nebom na kamenu kleči
žalosne duše
i krvava čela.

I vidi, evo bliži se vrijeme
kad zadnju žrtvu prinijeti treba.
I vidi cjelov izdajnika Jude,
i Njemu, što je suđeno da sudi,
Njemu će evo uskoro da sude!

Već trnov vijenac osjeća na čelu,
i strah od smrti, što patnje navješta.
O, kako skori slivaju se dani
u usijana i krvava klješta!

I pljunut će Mu prezirno u lice.
U luđačku Ga košulju obući,
da zadnji znak se dostojanstva zgasi,
a On je htio ko nedužno janje
da sve ih smrti i prokletstva spasi!

I Isus diže uzdrhtale ruke
iz tame, što Mu na dno duše siđe:
— Ako je ,Oče, moguće,
nek ova gorka me čaša
ovdje mimoiđe!

Tada se sjeti naroda i onih,
što tek će doći kroz stoljeća mnoga
da put svoj nađu i vremena bolja.

I spusti ruke, i poniknu glavom:
— Al nek se vrši, Oče, Tvoja volja!

U tami šute drveta i puti.
U tami tonu gradovi i sela.
On sam pod nebom na kamenu kleči
žalosne duše
i krvava čela.

JUDIN CJELOV

Isus reče: — Juda, poljupcem izdaješ
Sina čovječjega?

Luka, 22, 48.

Iz usrdne se molitve podiže
predavši sav se u Očeve ruke.

Maslinska gora snivala je. Stabla
slutila nisu
sumnjivo svijetlo
i sumnjive zvuke.

Na čelu mir se Učitelju svio,
u duši plamen ljubavi i bola.
I začu zveket mačeva i kletve
iz budne tame usnuloga dola.

On pogled diže. Zgašene su zvijezde.
Ko zmija Noć je u njedrima grada.
On stoji. Šuti. Samo oči kažu
da nekog čeka, da se nekom nada.

Iz tame mrka pojavi se četa,
pod plamom zublja krijese joj se zubi.
A Juda stane. Okrene se. Priđe.
I lednom usnom Isusa poljubi.

A Isus na njeg blagi pogled svrnu
iz kojeg bolno sažaljenje cvjeta:
— Zar cjelov posta znak izdajstva, kojim
učenik Sina čovječjega sreta?

I nasta muk, što svaki pokret sledi
i Judi otkri ponor grozna djela.
I leden znoj mu rasvijetle zublje
niz tvrde bore obamrla čela.

A Isus vođe pogleda i četu,
gdje kao lovac čekaju iz tame.
— Kao što pođu na lupeža, vi se
digoste noćas s toljagama na me!

Al stiže čas, i bliži se vrijeme,
što ljudska nije odredila ruka,
kad Sin čovječji u rukama Smrti
postat će Svijetlo zalutalog puka!

I pognu glavu...

Noćna ptica prhnu
iz crnog spleta preplašenog granja.

I ču se žamor, i pogrdna psovka,
i kako zveket oružja odzvanja.

J U D A

Tada baci srebrnike u hram,
otide i objesi se o užetu.

Matej, 27, 5.

Ko neman grozna da ga goni,
nad ponor vuče ruka gruba,
u strahu mračan pogled diže
i navrh kamnih stiže stuba.

I ko da na dnu duše ćuti
već skoru prijetnju strašnog suda,
tek malo samo dahnu, zirnu,
i u hram banu strven Juda.

A za njim vjetar krilom mahnu,
iz krila prijete crni sati.
I Juda Kajfi moćnom priđe
da kesu punu srebra vrati.

— O kako strašan plamen prži
iz ovog srebra moje grudi,
i kao bič se savjest trza
i uspomene davne budi!

A Kaifa prezriv pogled baci
iz kojeg smijeh se nizak ruga:
— Mi nismo željni tvoga novca,
ni za nas nije loši sluga!

Zadrhta cijelim tijelom Juda,
svu niskost spozna u tom času.
I kako mahnu crnom rukom,
po hramu bljesak srebra rasu.

Niz stube naglo pognut strča.
Za njim se mračna sjena vuče.
U gradu noć se strave sluti,
a vjetar cvili i jauče.

I juri Juda da ne ćuti
na sebi pogled ljudskih lica,
a stabla šume ukraj puta:
Kud bježi Juda izdajica?

I kamen težak, koji gazi,
i trag mu zemljom stope klete
u strahu pita: — Kamo bježiš
izdajstvo noseć krvi svete?

A Juda bježi. Teško diše.
I gdje god načas samo stane,
svud pogled isti, iste riječi,
i nigdje mira da odahne.

A noć ga crnim krilom prati
i za njim baca prijetnje nove,
a on se trza da ne čuje
gdje sve ga slugom srebra zove.

— O, da mi sada mir se vrati
i težak teret s leđa skine,
i da mi opet u dnu duše
izdajstvom zgašen plamen sine!

Al ne! Prokletstvo mene goni!
U vatren stup me savjest hvata!
I nigdje mira! Nigdje nade!
Pod ključem za me sva su vrata!

I kao da mu neko priđe
nevidljiv s prijetnjom strašnog sud,
ko kamen bačen na dno mora,
u noć se baci Prvi Juda.

A jutro, kojim Božja ruka
nad tamom novi život piše,
u gori otkri suhu granu,
gdje kao avet Judu njiše.

STABAT MATER

Pod križem stoji Majka.

Na križu Sin joj raspet,
san njenih mladih dana,
ljubavi i vjere.

U teškoj boli nijemo
u dijete svoje gleda,
a suza suzu stiže
i crni veo stere.

— O, zar si raspet, Sine,
što nosio si zore
da poniženi lakše
snose svoje žrtve?

Zar može mrijeti Onaj,
na čije riječi zemlja
vraćala je mrtve?

I gleda Majka Sina
ko putnik, što u pustoš
daleku zaluta,
a suza suzu stiže
i bol navire ljuta.

I vidi Majka Sina
gdje prve bere ruže
i Njoj na poklon nosi.
I vidi Ga u slavi
o pravdi kako zbori,
a za Njim idu gladni,
prezreni i bosi.

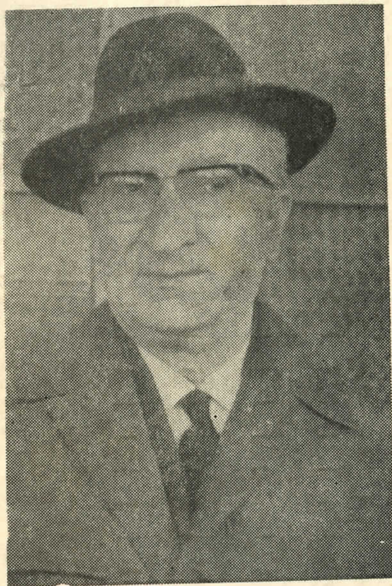
I vidi Ga kraj sramnog
zločinačkog stupa,
i vidi, gdje mu čelo
u krvi se kupa,
i srce joj se kida,
i težak uzdah krade:

— O, zar me tako, Sine,
ostavljaš bez nade?

I gleda Majka Sina
raspetog na križu,
a s Njegove usne
krv zablista vruća:

— Spomeni se, Majko,
bez križa i smrti
nema uskrsnuća!

GDJE JE ŠTO

ANTE JAKŠIĆ rođen 22. travnja 1912. u Bačkom Brijegu. Diplomirao je na filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. U književnosti se počeo javljati prije trideset godina pjesmama i pripovijetkama. Do sada je objavio ove zbirke pjesama: Biserni đerdan, Sombor; U dolini zaborava, Zagreb; Zov proljeća i mladosti, Travnik; Pod sapetim krilima, Tuzla; Elegije, Subotica; Hod pod zvijezdama, Subotica; Osamljeni mostovi, Zagreb, i Pred vratima tišine, Zagreb. Osim toga objavio je: Lirska novela Marija, Zagreb, Šana se udaje, Zagreb, Maturant, roman, Osijek, te roman Pod teretom ljubavi, Osijek. U rukopisu ima zbirku pripovijedaka, roman Neugasivi plamen te nekoliko zbirki pjesama.